

[Hans Hansen (Rørby).]

kerne dertil, hvor der er brug for dem i det givne øjeblik — og vi håber, der aldrig bliver brug for dem. Vi kan derfor ikke støtte det foreliggende lovforslag, men må stemme imod, at de danske troppers ophold i Sydslesvig forlænges. Jeg skal ikke komme ind på spørgsmålet om eventuel forøgelse af styrken — det ligger ikke for ved denne lejlighed —, men skal nøjes med udfra de samme grunde som hidtil at erklære, at vi ikke kan gå med til at forlænge loven om besættelsesstyrken i Tyskland.

Fuglsang: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, er forhindret i at være tilstede, skal jeg på mit partis vegne fremsætte nogle bemærkninger om dette lovforslag om den danske besættelsesstyrke i Tyskland.

Jeg behøver næppe at sige, at mit parti nu som før går imod denne placering af danske tropper udenfor landets grænser. Forøvrigt er det vel noget misvisende fortsat at tale om besættelsesstyrke, da de rent besættelsesmæssige opgaver vel efterhånden er forbi eller i hvert fald ændret i betydelig grad. Der er jo også sket det, at siden foråret 1951 er denne styrke afgivet til den fælles forsvarsstyrke i Europa, som man kalder det. Når de forskellige ordførere omtaler styrken og dens opgaver, er det i høj grad det, man kalder forsvarsmæssige opgaver, som fremhæves. Imidlertid har jeg vanskeligt ved at se, hvilken forsvarsmæssig dansk rolle denne styrke spiller. I stedet for at skabe tryghed er den tværtimod som en del af Europahæren med til at øge uroen og spændingen i almindelighed i Europa og indebærer for Danmark i særdeleshed en betydelig risiko. Denne risiko vil ikke blive mindre med grundlovsforslagets bestemmelse om, at kongen, d. v. s. regeringen, kan gribe til militære magtmidler ved angreb ikke alene på dansk territorium, men også på danske styrker udenfor landets grænser, og det vil i praksis sige på militære enheder af samme art som denne Tysklandsstyrke. Jeg synes, at mangan en bitter historisk erfaring viser, hvor farlig

en sådan bestemmelse er, og viser, hvor kynisk en sådan bestemmelse kan blive og også er blevet udnyttet i hænderne på militære kredse, for det er så sandt, som det er sagt af den indiske premierminister, Nehru, at spørgsmålet om krig og fred er for alvorligt til, at det kan overlades til militære personer.

Når den højtærede minister og andre ærede talere taler om forsvar mod truslen om angreb, gad jeg forøvrigt nok vide, hvor den højtærede minister ser den trusel, som skulle være vendt mod Danmarks sydgrænse. Det drejer sig om grænsen til Vesttyskland, til den tyske forbundsrepublik, som oven i købet er besat af franske, engelske og USA-tropper. Hvis det var sådan, at den frygt, som den højtærede forsvarsminister nærer, skulle være en frygt for et tysk angreb, nuvel, så var denne frygt måske forsåvidt begrundet, som Danmark gennem tiderne gang på gang har været angrebet og for ikke så længe siden endog udsat for hårdhændet besættelse netop af tyske tropper. Imidlertid forekommer det mig, at al dyrekøbt erfaring viser, at den eneste garanti mod overfald af rabiater tyske militærkredse er at afmilitarisere og demokratisere Tyskland og ikke at anbringe en dansk styrke nede i selve Tyskland udenfor Danmarks grænse. En afmilitarisering af Tyskland synes dog ikke at ligge indenfor regeringens interesseområde. Risikoen for tysk angreb er ellers ikke blevet mindre efter de beslutninger, som er truffet af den vesttyske rigsdag i Bonn, og som går ud på, at Vesttyskland tilslutter sig Europahæren. Når det er sådan, må man vel nok have lov til at spørge, hvad styrken så skal dernede, for det kan vel ikke tænkes, at et flertal i denne sal deler hr. Adenauers mening om, at det er Sovjetunionen — som i modsætning til Tyskland aldrig har angrebet Danmark —, der skulle udgøre truslen mod vor sydgrænse.

Fremfor at bevare denne ikke alene unyttige, men også farlige besættelsesstyrke mener mit parti, at tiden efterhånden må være inde til at gå den modsatte vej. I stedet for at bevare denne besættelsesstyrke skulle man trække den hjem og benytte denne